

אנטון שנואס: חנוישה שירים

שיר ערש

בְּקַפְטִירִיה - שְׁמוֹנֶה-וָחֶצִי
רְצִיתִי לומר שְׁאֵת כְּשֶׁבִּלּוֹל
בְּקוֹנֵכִית הַהוֹמִיָּה, וְהַמְשַׁפֵּט
שֶׁט לֹא כִּינָה וְנִתְלָה
בְּצִמּוֹת הַיִּלְלוֹן.

הֲרַעִיִן פּוֹתַח אֵת הַדֶּלֶת:
יוֹצֵא מִן הַכָּלָל וְנִכְנָס
לְשִׁנָּה. (אִיפֹה אַתָּה?)

תּוֹלָה אֵת בְּגָדָיו עַל קוֹלֵב
שְׁאִינְנוּ, וְאֵת פְּנֵיו, עִירוֹם
מְהַלֵּךְ בֵּין הַשְּׁלֵחָנוֹת. מְחַלֵּק
חִכּוֹת תְּנוּמָה לְמוֹכְרֵת. פּוֹתַח
אֵת הַבְּרוֹ וְאֶלָּיו
הָאוֹלָם כֹּלֵו זוֹרֵם.

הַשְּׁתַקְפוֹת זְכָר מְרַסֶּקֶת
בְּדֶלֶת הַכּוֹפֶרֶת, וְאֵת,
כְּמָה אֵת רְחוּקָה,
שֶׁבֶת הַמִּלְכָּה.

שיר אהבה

בְּהַתְחָלָה נִכְנָס הָאָוִיר
מִתַּחַת לְדֶלֶת הַנְּעוּלָה. אָנִי
שֵׁם אֵת רְגֵלִי עַל הַשְּׂרָפָה, כְּמַחֲכָה לְמִבּוֹל. כּוֹתֵב
עַל אֶהְבֶּה בְּכִרְיָכָה קָשָׁה. מָה עוֹשֶׂה

אֱלֹהִים עֵתָה? כּוֹתֵב בְּיוֹמָנו
בְּכַתְב־עוֹרִים שְׁאִנִּי מִמְצַמֵּץ
בְּעֵינַי, וְשֶׁהַחֹדֵר הוּא צְפוֹר רְטֵבָה. הַחֲזָאִי
מְצַפֶּה לְגִשְׁמִים. אָנִי לֹא. אָנִי לְשׂוֹא

מְצַפֶּה לְקוֹלֵךְ מְרַחֵק. תְּלוּמוֹת
יוֹשְׁבִים עַל קֶצֶה מִטְּתִי,
כְּבֹאוֹלָם הַמִּתְנַה. נִכְנָס הָאָוִיר
מִתַּחַת לְדֶלֶת הַנְּעוּלָה: מְרִימִים רְגֵלֵיהֶם

יִמְצְפִים לְשִׁינָה. אֲנִי לְשׂוֹא. בְּמִצְב
 כְּזֹה הַשִּׁינָה לֹא תִזְכֶּה אוֹתִי. הַחֲזָאִי
 יוֹשֵׁב לוֹ בְּמַגְדְּלוֹ וּמְחַכֶּה לְגִשְׁמִים. עֲכָשׁוּ,
 אֵילִי, הוּא לֹא חוֹשֵׁב עָלַי. אֲנִי חוֹשֵׁב

עַל הַפְּסוּק "דֹדַי לִי בֵּין שְׂדֵי גִלְיָן". אֲנִי
 חוֹשֵׁב עַל הַרוֹכֵסֵן אֲשֶׁר בְּבִשְׂרָף. לְאַרְךָ
 גִּיפְךָ -

כְּמוֹ בִשְׁק שִׁינָה.

הַתְּשׁוּבָה

עֵתָהּ, וְכָל מֵה שְׁנֵרְדָה בְּעֲלֻגוֹת מְתוּקָה
 נִשְׁכַּח עַל קִצֵּה הַזְּכָרוֹן, מְקָרִין
 אֲנִי עַל גִּיפְךָ תְּשׁוּבָה
 מוֹאֵר, אֲפֹשֶׁר וּגִיפְךָ יִחְשֶׁף כְּחֵלוֹן
 רֵאוֹה בְּמִלְחָמָה הַרְחוּקָה, אֲפֹשֶׁר

וְאֲנִי אֶעֱמַד מוּלּוֹ דְרוֹף כְּתוֹתָח.

יוֹשְׁבִים עַל הַמַּעֲקָה

לְשֹׁבֵת בְּשֶׁמֶשׁ עַל גַּג תַּל-אֲבִיבִי
 בְּיוֹם קָרִיר. זְקֵנִים בְּפִנְסִיָּה. מְנוֹף
 רְפָה מְנִסָּה לְהָרִים אֶת הָעִיר,
 וְאֵת הַיּוֹם שֶׁנִּפְל לְכוֹס קָפָה.

עַד כִּאֵן אֲנִי מַחְכֶּה

עַד כִּאֵן אֲנִי מַחְכֶּה. מְקַפֵּל
 פְּנֵת הַדָּף, וּמְחַוֵּר
 צְפִיטָה לְמַדְּף. מַעֲתָה וְדָאִי לִי
 שְׂאֵלְךָ וְאַתְּ מִשְׁפָּךְ כְּמוֹ שְׂתִיקָה. בְּדַמָּה
 חֲדָס-סְטֵרִית. יִפְלוּ מֵעֲלֵי הַצִּי
 הַצְּבָעִים, וְהַקֶּשֶׁת. אֵת
 אֲשֶׁר אָמַרְתִּי, וְלֹא אָמַרְתִּי,
 נוֹאֵשׁ. הַיְלֵד עַל הַמְּדַרְכָּה
 מְצִיר אוֹתִי מְקַפֵּל
 פְּנֵת הַדָּף. וְאֲנִי הוֹלֵךְ
 וְצָף. הוֹלֵךְ וְצָף.

אֵת וְאֲנִי - שְׂתִי קָרִיאוֹת עֲזָרָה
 שֶׁל הָעִיר הַטּוֹבֵעֵת,
 יוֹשְׁבִים עַל הַמַּעֲקָה
 וְדָגִים אֶת הַשְּׁלוֹה בְּחֻכּוֹת אֶהְבֶּה.